

РЕШЕНИЕ

№ 7583

гр. София, 15.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 22.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **9464** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118, ал.3 КСО.

Образувано е по жалба на Й. И. К. срещу Решение №2153-21-216/10.09.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/61 от 13.08.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

Според жалбоподателя решението противоречи на материалноправните разпоредби. Счита, че към датата на подаване на заявлението има навършени 67 години 5 месеца и 2 дни и отговаря на изискването на чл.68, ал.3 КСО. Общият му действителен осигурителен стаж е 15 години 4 месеца и 1 ден и също отговаря на изискванията на КСО. Незаконосъобразен е мотивът, че наборната военна служба не представлява действителен осигурителен стаж. Съгласно §9, ал.1 от КСО този стаж следва да се преценява съгласно действащите до 31.12.1999г. законови разпоредби. Разпоредбата на чл. 9 от Закона за всеобщата военна служба в НРБ (отм.) изрично признава на служещите редовната военна служба във въоръжените сили от войнишкия състав за действителна военна служба. Чл.9, ал.7 от КСО изрично посочва, че за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба, за който се внасят осигурителни вноски за фонд „Пенсии“ за сметка на държавния бюджет, а не и лицето да е било задължително осигурено и за посочените в §1, ал.1, т.12 от ДР на КСО други осигурителни рискове. Цитира се и разпоредбата на чл.44, ал.1 от НПОС, която признава за осигурителен от трета категория времето на наборна военна служба, за която се дължат осигурителни вноски

от републиканския бюджет, а съгласно отменения ППЗП, изслужената наборна военна служба се зачита за трудов стаж от III категория. След като стажът е положен при действието на цитирания текст, той следва да бъде признат за действителен, с оглед нормата на §9, ал.1 ПЗР от КСО, тъй като се касае за трудов стаж, положен до 31.12.1999г. Цитира се практика на ВАС в този смисъл.

В съдебното заседание жалбоподателят се явява лично и с адв. П.. Поддържа жалбата, претендира разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 500 лева.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С. – град чрез процесуалния си представител юрк. Б. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на исканото адвокатско такова. Постъпили са писмени бележки.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление от 20.07.2021г. Й. И. К. прави поредно искане за отпускане на лична пенсия за ОСВ по чл.68, ал.3 от КСО, към което е приложил изискуемите документи по НПОС за преценка правото на пенсия. Въз основа на наличните в пенсионната преписка документи, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело осигурителен стаж до 29.07.1994г. вкл. в размер на 13 години, 10 месеца и 15 дни от първа категория труд; 01 година, 05 месеца и 16 дни от трета категория труд и общ осигурителен стаж, превърнат към трета категория труд, на основание чл. 104 от КСО – 24 години, 07 месеца 01 дни.

От зачетения осигурителен стаж действителният осигурителен стаж е определен в размер на 13 години, 10 месеца и 15 дни, поради което с оспореното в настоящето производство Разпореждане № [ЕГН]/61 от 13.08.2021г. на длъжностно лице по ПО, е постановен отказ за отпускане на исканата от Й. И. К. лична пенсия за ОСВ на основание чл. 68, ал. 1-2 от КСО. Прието е за неизпълнено законовото изискване за наличие на 39 години осигурителен стаж за мъжете през 2021г. и на основание чл. 68, ал. 3 от КСО поради липса на 15 години действителен осигурителен стаж.

Органът по пенсионно осигуряване е зачел на Й. К. следните осигурителни периоди:

- от 29.03.1979г. до 14.09.1980г. – 01 година, 05 месеца и 16 дни – наборна военна служба /приравнено на осигурителен стаж време/;

- от 15.09.1980г. до 29.07.1994г. – 13 години, 10 месеца и 15 дни – в Българската армия като свръхсрочнослужещ офицер /действителен осигурителен стаж/.

Спорът по делото е правен и е досежно зачитането на времето на наборна военна служба за действителен стаж по смисъла на КСО. В хода на съдебното производство нови доказателства не са представяни.

При така установените факти, съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е допустима като подадена от лице, което има правен интерес и в законоустановения срок, поради което е допустима. Разгледана по същество се явява основателна.

Оспореното разпореждане и потвърждаващото го решение са издадени от компетентни органи, при спазване на административно-производствените правила, но при неправилно приложение на материалния закон.

Право на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст през 2021г. по чл. 68, ал.1 - 2 от КСО, вр. с чл. 15, ал. 1, т. 6 от НПОС мъжете придобиват при навършена възраст 64 години и 04 месеца и осигурителен стаж 39 години. Към датата на подаване на

заявлението 20.07.2021г., Й. И. К. е на възраст 67 години, 05 месеца и 02 дни, но няма нужният осигурителен стаж от 39 години.

Съгласно чл. 68, ал. 3 от КСО в случай, че лицата нямат право на пенсия по ал. 1 и 2, до 31 декември 2016г., те придобиват право на пенсия при навършване на възраст 65 години и 10 месеца за жените и мъжете и най-малко 15 години действителен осигурителен стаж. От 31 декември 2016 г. възрастта се увеличава от първия ден на всяка следваща календарна година с по 02 месеца до достигане на 67-годишна възраст.

„Действителен стаж” по смисъла на Част първа на КСО (§ 1, т. 12 от ДР на КСО е действително изслуженото време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило по друго правоотношение и е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, както и времето, през което лицето е подлежало на задължително осигуряване за своя сметка и е внесло дължимите осигурителни вноски. До 01.01.2015г. легалната дефиниция на „действителен осигурителен стаж” се съдържа в § 2 от ДР на НПОС: това е действително изслуженото /календарно/ време по трудово или служебно правоотношение, времето, през което лицето е работило без трудово правоотношение, както и времето, през което лицето изцяло се е осигурявало за своя сметка.

Горните дефиниции за „действителен стаж“ не включват изрично наборната военна служба, тъй като тя не може да се приема за време, изслужено по трудово или служебно правоотношение, нито е работа по друго правоотношение, за което лицето да е било задължително осигурено за инвалидност, старост и смърт, не е и време, през което е упражнявана трудова дейност, за която жалбоподателят да е подлежал на задължително осигуряване за своя сметка и да е внесъл дължимите осигурителни вноски.

Периодът на наборната военна служба се признава за трудов стаж, съответно осигурителен стаж, както съгласно разпоредбите на КСО и НПОС, така и съгласно действащото до 31.12.1999 г. пенсионно законодателство.

Съгласно разпоредбата на чл. 9, ал. 7 КСО, за осигурителен стаж при пенсиониране се зачита периодът на наборна или мирновременна алтернативна служба, а според чл. 44 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС /, за осигурителен стаж от трета категория се признава времето на наборна военна служба и времето на обучение на курсанти и школници след навършване на пълнолетие до размера на наборната военна служба за съответния род войски, съгласно действащото законодателство, независимо кога са положени.

Според чл. 81 от Правилника за прилагане на закона за пенсиите (отм.), която норма е и относимата към периода на полагане военната служба от оспорвания, изслужената наборна военна служба след навършване на пълнолетие, се зачита за трудов стаж от III категория. В процесния период 1979г. - 1980г. наборната военна служба в България е била действителна и задължителна за мъжете, съгласно чл. 3 от Закона за всеобщата военна служба в Народна република България /обн. Изв. бр. 13 от 14.02.1958 г., отм. ДВ, бр. 112 от 27.12.1995г., в сила от 27.02.1996г./.. Следователно е представлявала обективно и неотстранимо по волята на дадено лице препятствие то да полага труд, който да представлява основание за неговото осигуряване и за придобиването на осигурителен стаж по смисъла на сега действащото законодателство. С оглед разпоредбата на § 9, ал. 1 КСО, приравненият на осигурителен стаж период на наборна военна служба от 29.03.1979г. до 14.09.1980г. следва да бъде признат за

действителен осигурителен стаж за К. по смисъла на §1 т. 12 от ПЗР на КСО. В този смисъл е и трайната съдебна практика на VI отделение на ВАС / Решение № 15587/13.12.2018 г. по адм. д. № 13944/2017 г., Решение № 2553/19.10.2017 г. по адм. д. № 8645/2016 г. на ВАС, Решение № 7647/16.06.2017г. по адм. д. № 4023/2017г., Решение № 9471/17.07.2017г. по адм. д. № 7470/2016г., и по- новите Решение № 14398 от 20.11.2020 г. по адм. д. № 10551/2020 г. и Решение № 3916 от 26.03.2021 г. по адм. д. № 13233/2020 г./.

Като е отказал да зачете този стаж за действителен осигурителен такъв, административният орган неправилно е тълкувал и приложил закона. Ето защо, оспореното решение на директора на ТП на НОИ С.-град е постановено в несъответствие с материалноправните разпоредби и следва да бъде отменено, а преписката да се върне на компетентния пенсионен орган при ТП на НОИ за ново произнасяне, при съобразяване с дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

По изложените съображения, на жалбоподателя се дължат направените разноски по делото в размер на 500 /петстотин/ лева за адвокатско възнаграждение, които не се явяват прекомерни, с оглед минимума по чл.8, ал.2, т.2 от Наредба № 1 от 9 юли 2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК, вр. чл. 118 КСО Административен съд София– град, III Отделение, 11 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на Й. И. К. Решение №2153-21-216/10.09.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. – град и потвърденото с него Разпореждане № [ЕГН]/61 от 13.08.2021г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване.

ИЗПРАЩА преписката на ръководителя на „Пенсионно осигуряване“ при ТП на НОИ С. - град за ново произнасяне по подаденото заявление, съгласно дадените задължителни указания относно тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА ТП на НОИ С. – град да заплати на Й. И. К. направените по делото разноски в размер на 500 (петстотин) лева.

Решението може да се обжалва пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: